

Arrest

nr. 53 184 van 16 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Preshevë en bent u Servisch staatsburger. In 2006 leerde u X (O.V. 6.543.375) kennen en begonnen jullie een relatie. Eind 2008 kwam de familie van Zyhrie achter de relatie. Haar ouders waren niet akkoord met jullie relatie en verboden haar u nog te zien. De reden waarom de familie van Zyhrie gekant was tegen jullie relatie was een oude vendetta: uw overgrootvader Ejup Ejupi zou ongeveer honderd jaar geleden de overgrootvader van Zyhrie vermoord hebben over een landdispuut. U was hiervan niet op de hoogte aangezien er in uw familie nooit over het incident werd gesproken en er tot nu toe nooit problemen waren geweest tussen jullie families. Ondanks het verbod van haar vader bleef u met Zyhrie telefonisch contact houden. Toen haar vader dit ontdekte, verbood hij zijn dochter nog langer te werken

en sloot hij haar eind september 2009 op in haar kamer. U richtte zich tot de politie in Preshevë om hulp te vragen en het huiselijk geweld waarvan uw echtgenote het slachtoffer was aan te klagen. De politie zou u evenwel niet hebben willen helpen omdat u Albanees bent. Na een maand slaagde uw echtgenote er met de hulp van haar zus in te ontsnappen uit haar ouderlijke woning en naar u te vluchten. De volgende ochtend trouwden jullie op de gemeente van Preshevë. U kreeg diezelfde dag via uw oom het bericht van uw schoonvader dat hij u en zijn dochter zou vermoorden. U vertrok diezelfde dag nog samen met uw echtgenote naar Prishtinë (Kosovo), waar uw broer woonde. Jullie bleven een maand bij uw broer terwijl u iemand zocht die u kon helpen met uw vlucht. Op 7 december 2009 vertrok u met uw echtgenote naar België, waar jullie op 9 december 2009 asiel aanvraagden. U verklaarde niet naar Servië terug te kunnen keren uit angst vermoord te zullen worden door uw schoonvader. Door de problemen met haar vader heeft uw echtgenote psychische problemen: ze heeft migraine en last van slapeloosheid en stress. Sinds jullie uit Servië zijn gevlucht, is uw schoonvader nooit naar uw ouderlijke woning gekomen, maar u vermoedt dat hij er spionnen heen heeft gestuurd om erachter te komen waar jullie zijn. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt op 17 april 2006 te Preshevë; uw Joegoslavisch rijbewijs, uitgereikt op 20 december 2004 te Preshevë; en uw internationale huwelijksakte, uitgereikt op 3 december 2009 te Preshevë. Uw echtgenote legde ook nog enkele Belgische medische attesten neer ter staving van haar psychische problemen. Hieruit blijkt dat ze in het H. Hartziekenhuis te Lier opgenomen is geweest wegens een paniekstoornis kaderend in Post Traumatisch Stresssyndroom (PTSS) en dat ze in behandeling is bij een psychiater met wie alle eerder geplande consultaties niet zijn kunnen doorgaan wegens afwezigheid van de psychiater en/of tolk zodat pas op 20 augustus 2010 de eerste afspraak kon doorgaan. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 augustus 2010 maakten jullie nog een fax over van enkele bijsluiters van medicatie die uw echtgenote voorgeschreven heeft gekregen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Servië te hebben verlaten omdat u in bloedwraak/erewraak verwickeld bent met de vader van uw echtgenote die niet akkoord gaat met jullie relatie wegens het bestaan van een oude vendetta die ontstond doordat uw overgrootvader de overgrootvader van uw echtgenote zou hebben vermoord. U en uw echtgenote zouden onrechtstreeks mondeling zijn bedreigd door haar vader die een bericht naar jullie stuurde dat hij u en zijn dochter zou vermoorden (CGVS 30/3/2010 p. 9, CGVS 18/8/2010 p. 3; CGVS echtgenote 7/5/2010 p. 6, CGVS echtgenote 18/8/2010 p. 6).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u nauwelijks enige informatie kon verstrekken over de door u beweerde jarenlange vendetta die zou bestaan tussen uw familie en die van uw echtgenote, hoewel het hier een kernelement in uw asielrelaas betreft aangezien de weerstand van uw schoonvader tegen uw relatie met zijn dochter precies zou voortvloeien uit deze vendetta. Er kan nochtans redelijkerwijs van een asielzoeker worden verwacht dat hij/zij de elementen die hij/zij aanbrengt als kern van zijn/haar asielrelaas zo nauwkeurig mogelijk kan toelichten. Zo kon u de ware toedracht van het incident tussen uw overgrootvader en die van uw echtgenote niet precies uitleggen. U kon enkel zeggen dat de moord voortvloeide uit een dispuut over de grenzen van stukken grond. U kende de naam niet van de overgrootvader van uw echtgenote, wist u niet hoe de moord gebeurde, wanneer het gebeurde en wat er daarna gebeurde, of de autoriteiten destijds de moord onderzochten en of er eigenlijk wel een bloedwraak werd uitgeroepen en of de familie van uw echtgenote ooit geprobeerd had wraak te nemen. Als verklaring voor uw gebrekkige kennis stelde u dat uw familie u hier nooit iets over had verteld en dat ze, ook als u er iets over vroeg, niets wilden vertellen (CGVS 30/3/2010 p. 6-8, 12). Deze hele zaak leek u overigens niet erg te interesseren en u verklaarde dat u dit verhaal beu was (CGVS 30/3/2010 p. 6, 8, 12). Ook uw echtgenote kon over de oude vendetta tussen jullie families maar weinig informatie meedelen (CGVS echtgenote 7/5/2010 p. 7-8). Voorgaande bevindingen brengen uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat uw schoonvader tegen uw relatie met uw huidige echtgenote was/is juist wegens deze oude vete tussen jullie beider families in het gedrang.

Hoe dan ook zijn de door u aangehaalde feiten problemen van louter interfamiliale aard. Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit met andere burgers dan met uw schoonvader concrete problemen heeft gekend (CGVS 30/3/2010 p. 11, 13). Ook uw echtgenote stelde met niemand anders dan haar vader problemen te hebben (CGVS echtgenote 7/5/2010 p. 12). Nadat jullie Servië ontvluchtten, kwam uw schoonvader jullie nooit zoeken in uw ouderlijk huis en nam hij ook geen contact op met uw ouders. Uw familie ondervond ook nooit problemen door jullie relatie en/of jullie vlucht (CGVS 18/8/2010 p. 2, 4, 7; CGVS echtgenote 18/8/2010 p. 6). U vermoedde echter wel dat hij spionnen naar uw ouderlijke woning had gestuurd met als doel erachter te komen waar jullie waren (CGVS 18/8/2010 p. 2,-3, 4).

Deze beweringen zijn evenwel louter hypothetisch en u kon deze geenszins hard maken. Wat uw problemen met uw schoonvader betreft, heeft u voorts niet aannemelijk gemaakt dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u en uw echtgenote sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaarde u nooit verzoeningspogingen te hebben ondernomen en de vader van uw echtgenote ook nog nooit te hebben ontmoet (CGVS 30/3/2010 p. 10, 11, CGVS 18/8/2010 p. 3; CGVS echtgenote 7/5/2010 p 10-11). U heeft zich nooit geïnformeerd naar de mogelijkheden tot verzoening of tot wie u zich zou kunnen richten bij een verzoeningspoging. U verklaarde dat u aan niemand hulp kon vragen voor verzoening (CGVS 30/3/2010, p. 9, 13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Servië geen bloedwraaktraditie kent en dat er de laatste jaren in Zuid-Servië slechts één geval van bloedwraak is geweest waarbij twee moorden werden gepleegd in Preshevë. Deze zaak (de broers Ajdini) werd uitgebreid besproken in de Servische media. In het zeldzame geval van bloedwraak kunnen, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS 30/3/2010 p. 9) plaatselijke imams optreden als bemiddelaars in buitengerechtelijke bemiddelingsprocedures. Uit niets in uw verklaringen blijkt dat u als gevolg van uw problemen met uw schoonvader geen verzoeningspoging zou kunnen ondernemen en hierbij hulp zou kunnen krijgen van een plaatselijke imam.

Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met de vader van uw echtgenote geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met haar vader in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Vooreerst verklaarden zowel u als uw echtgenote zelf nooit enig problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten (CGVS 30/3/2010, p. 13; CGVS echtgenote 7/5/2010 p. 12). U heeft zich in september 2009, toen uw echtgenote door haar vader was opgesloten op haar kamer, eenmaal tot de politie van Preshevë gericht met een klacht van huiselijk geweld. De agenten, die Serviërs waren, zouden u evenwel niet geholpen hebben omdat u Albanees bent en zouden u gezegd hebben dat u maar naar Kosovo moest gaan (CGVS 30/3/2010 p. 10). Dergelijke bewering dat de politie zondermeer geweigerd zou hebben u te helpen omdat u Albanees bent is evenwel maar moeilijk in overeenstemming te brengen met informatie waarover het Commissariaat -generaal beschikt. Uit die informatie blijkt immers dat hoewel de politie in de Preshevë-vallei, met name de 'multi-etnische-politie' (MEP), die ondergebracht is binnen de bestaande politiestructuren en belast is met de reguliere politietaken in uw thuisstreek, de laatste jaren aan belang heeft verloren, ze haar politietaken in de haar toegewezen domeinen nog steeds naar behoren blijft vervullen. Zo treedt de MEP wel degelijk op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Uit niets blijkt dat Servische agenten van deze dienst Albanese burgers die zich tot hen wenden systematisch zouden weigeren te helpen omdat ze Albanees zijn.

Wat er ook van zij, uit een dergelijke door u beweerde eenmalige reactie van één of enkele politieagenten kan geen algemene onwil van de Servische politie worden afgeleid om daadwerkelijk op te treden. Bovendien zijn er ook etnisch Albanese agenten tewerkgesteld bij de MEP en is het hoofd van de politie in Preshevë overigens ook een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Indien u meende dat Servische agenten u niet wilden helpen, had u zich ook tot deze andere - Albanese - agenten kunnen wenden of uw beklag kunnen doen over de gang van zaken bij het voornoemde Albanese hoofd van de MEP. U stelde evenwel dat de Albanese agenten er enkel zijn voor de vorm, geen enkele functie hebben en zelfs niet weten hoe ze hun werk goed moeten doen (CGVS 30/3/2010 p. 11), maar dit betreft hier, gezien voorgaande opmerking over de werking van de MEP, louter blote beweringen van uwentwege.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens dat, voor het geval dat de Servische politie of - in uw geval - de multi-etnische politie in de Presheve-vallei haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures

opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. U heeft evenwel nagelaten, met uitzondering van uw eenmalig bezoek aan de politie in Preshevë, ooit verdere stappen te ondernemen om hulp of bescherming in uw land van herkomst in te roepen. U deed dit niet enerzijds omdat er volgens u geen andere manier bestond om uw beklag te doen, wat een uitleg is die niet overeenstemt met voorgaande informatie, en anderzijds omdat u toch al op voorhand wist dat men u in Servië niet zou helpen, wat dan weer een loutere hypothese is die u niet onderbouwt met concrete elementen (CGVS 30/3/2010, p. 11)

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Met betrekking tot de psychische problemen die uw echtgenote zou hebben ten gevolge van de problemen met haar vader, waaronder het feit dat haar vader haar enige tijd opgesloten zou hebben in haar kamer, dient te worden vastgesteld dat uit niets in uw verklaringen of die van uw echtgenote blijkt dat uw echtgenote zich niet op de gezondheidszorg in uw land van herkomst zou kunnen beroepen of dat de geboden medische verzorging aldaar niet toereikend zou zijn. Uw echtgenote vermoedde in Servië medische hulp te kunnen ontvangen, maar kon hier geen zekerheid over geven aangezien ze vroeger nooit problemen had gehad in Servië (CGVS echtgenote 18/8/2010 p. 5). U verklaarde dan weer dat, mocht uw echtgenote bij een eventuele terugkeer naar Servië medische hulp zoeken, ze zeker behandeld zou worden en medicatie voorgeschreven zou krijgen (CGVS 18/8/2010, p. 5).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij uw administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen deze beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs en huwelijksakte bevestigen enkel uw identiteit, nationaliteit en huwelijk, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. De diverse documenten met betrekking tot de gezondheidstoestand van uw echtgenote tonen aan dat zij in België behandeld werd / wordt en medicatie voorgeschreven kreeg, maar kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande bevinding dat jullie niet hebben aangetoond dat behandeling in Servië niet mogelijk of niet toereikend zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich verzet tegen de weigering van de vluchtelingstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De eerste vier middelen worden aangevoerd in het licht van de weigering van de eerstgenoemde status. Het vijfde middel heeft betrekking op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van « het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing », van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele en materiele motiveringsplicht in het algemeen.

2.3. Een tweede middel wordt afgeleid uit de « schending van artikel 33 van de Conventie van Genève met betrekking tot de status van vluchteling van 8 juli 1951 ».

2.4. In een derde middel wordt de schending aangevoerd “van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)”.

2.5. Een vierde middel wordt geput uit de schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.6. In wat als een vijfde middel kan worden beschouwd wordt de « schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing » aangevoerd, in het licht van de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

2.7. Aangaande het eerste middel is de Raad van oordeel wat volgt:

2.7.1. In eerste instantie wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het

administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging, behoudens andersluidend voorschrift, enkel van toepassing in tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615).

2.7.2. Waar verzoeker verwijst naar artikel 97 van de Grondwet, stelt de Raad vast dat dit grondwetsartikel bepaalt dat enkel Belgen minister kunnen worden. Het valt niet in te zien hoe dit onderdeel van het middel in casu dienstig zou kunnen worden aangevoerd.

2.7.3. Voorts kunnen de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen een aantal motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.7.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middelonderdeel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.7.5. Verzoeker doet in zijn verzoekschrift gelden dat de weergave van de feiten « nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details », en « vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven ».

2.7.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat verzoeker met zijn uiteenzetting doelt op een mogelijke schending van de motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat verzoeker wel beweert dat het feitenrelaas belangrijke lacunes bevat, maar er niet toe komt aan te geven over welke essentiële weglatingen het zou gaan en op welke manier die de bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

2.7.7. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

2.7.8. Met betrekking tot de mogelijkheid tot bescherming door de autoriteiten, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker verklaarde zijn land te hebben verlaten omwille van een beweerd vete tussen zijn familie en die van zijn echtgenote, en dat hij en zijn echtgenote vrezend vermoord te zullen worden door zijn schoonvader.

2.7.9. Artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet erkent, zoals dat door verzoeker ook wordt gesteld, dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden.

Luidens paragraaf 2 van diezelfde bepaling wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de voormelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

2.7.10. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de omslachtige motivering in de bestreden beslissing aangaande het voorhanden zijn van de mogelijkheid tot bescherming in de zin van de voormelde wetsbepalingen. Deze motieven zijn gestoeld op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en met betrekking tot dewelke verzoeker geen enkele poging doet om ze in een ander daglicht te stellen. De Raad sluit zich erbij aan en besluit aldus dat op genoegzame wijze is aangetoond dat niet is voldaan aan één van de grondvoorwaarden opdat aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend op grond van de bedreigingen die door zijn schoonvader werden geuit. Derhalve zijn de overige in de bestreden beslissing opgenomen motieven overtuigend. Het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop zou niet kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker heeft aldus geen belang bij het aanvoeren ervan. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8.1. Specifiek, wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, doet verzoeker in een vijfde middel nog gelden dat « *verschillende bronnen, onder meer het Reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken melden dat de situatie in Servië niet veilig is. Men dient steeds waakzaam te zijn, in het bijzonder rond Presevo, Bujanovac en Medvea en langs de grens met Kosovo. Zo kunnen in Servië de spanningen tussen de bevolkingsgroepen plots opblazen, zodat het niet uit te sluiten valt ongewild betrokken te raken bij een gewelddadig treffen tussen extremistische groeperingen en ordediensten. Het blijkt dat de situatie in Servië onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt kan men onmogelijk opleggen aan iemand van een andere origine* ».

2.8.2. De Raad is van oordeel dat het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, daargelaten de vraag of het gaat om een recent advies -het stuk werd immers niet bijgevoegd-, irrelevant is. In eerste instantie slaat het niet op verzoekers concrete situatie en heeft het slechts een algemene strekking, bedoeld om een algemene schets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Bovendien toont verzoeker niet aan dat de erin omschreven situatie moet worden gelijkgesteld met een toestand van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Het vijfde middel is niet gegrond. Daarbij moet, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus nog worden vastgesteld dat verzoeker zich niet verzet tegen het in de bestreden beslissing opgenomen motief in verband met de gezondheidstoestand van zijn echtgenote, zodat dit als vaststaand kan worden beschouwd.

2.9. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker er niet in is geslaagd aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden opdat hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden toegekend. Om die reden kan hij de schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève niet dienstig aanvoeren: het bedoelde artikel houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is geen erkende vluchteling, zodat deze bepaling niet op hem van toepassing is. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.10. Met betrekking tot het derde middel, en daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus moet worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Hiervoor werd echter reeds aangetoond dat dit, gelet op het niet aangetoond zijn van de onmogelijkheid tot het bekomen van bescherming door de Servische autoriteiten, niet het geval is. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.11.1. Het vierde middel ten slotte, gestoeld op de schending van het redelijkheidsbeginsel, kan evenmin worden aangenomen. Verzoeker doet in essentie gelden dat indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing, nooit tot de weigering van de vluchtelingenstatus zou zijn besloten en dat de verwerende partij de zaken lijkt te willen manipuleren

door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het beste uitkomt. De drie doorslaggevende redenen - met name het gebrek aan informatie over de vendetta, het gebrek aan verzoeningspoging en de vermoedens over de zoektocht van de schoonvader -, zo besluit verzoeker, die worden aangehaald om te besluiten tot het weinig overtuigend zijn van zijn verhaal, zijn volledig in contrast met het redelijkheidsbeginsel.

2.11.2. Uit de bespreking van het eerste middel is al gebleken dat -in tegenstelling tot wat verzoeker thans doet gelden- het determinerend motief in de bestreden beslissing betrekking heeft op de mogelijkheid tot bescherming door de Servische autoriteiten, dat dit motief is gestoeld op de feitelijke gegevens en de stukken uit het administratief dossier, die door verzoeker op geen enkele manier als niet correct of onvolledig werden bestempeld en dat de verwerende partij op grond van de uit die stukken en gegevens gedistilleerde motieven in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven -en meer in het bijzonder het determinerend motief- waarop zij is gebaseerd.

3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat geen van de aangevoerde middelen gegrond is en het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS